Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 4 maj 2016*

”Fördragsbrott — Artikel 4.3 FUE — Artikel 288 FEUF — Direktiv 2000/60/EG — Unionens åtgärder på vattenpolitikens område — Artikel 4.1 — Förebyggande av en försämring av statusen i ytvattenförekomster — Artikel 4.7 — Undantag från förbudet mot försämring — Allmänintresse av större vikt — Tillstånd för byggnation av ett vattenkraftverk i floden Schwarze Sulm (Österrike) — Försämring av vattenstatusen”

I mål C-346/14,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 258 FEUF, som väckts den 18 juli 2014,

Europeiska kommissionen, företrädd av E. Manhaeve, C. Hermes och G. Wilms, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Österrike, företrädd av C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Tjeckien, företrädd av M. Smolek, Z. Petzl och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande A. Tizzano, tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna F. Biltgen, E. Levits, M. Berger och S. Rodin (referent),

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 3 september 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: tyska

följande

Dom

1 Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Österrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4.3 FEU, jämförd med artikel 288 FEUF, genom att inte på ett korrekt sätt ha tillämpat bestämmelserna i artikel 4.1, jämförd med artikel 4.7, i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, 2000, s. 1).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

2 Skälen 11, 19, 25, 26 och 32 i direktiv 2000/60 har följande lydelse:

”(11) Gemenskapens miljöpolitik skall, på det sätt som anges i artikel 174 [FEU] bidra till att uppnå de mål som består i att bevara, skydda och förbättra miljön och i att utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt. Den skall bygga på försiktighetsprincipen och på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren skall betala.

…

(19) Detta direktiv syftar till att bevara och förbättra vattenmiljön i gemenskapen. Detta mål avser först och främst kvaliteten hos det berörda vattnet. Kvantitetsreglering är en extra åtgärd för att garantera god vattenkvalitet och därför bör åtgärder med avseende på kvantiteten som främjar målet att säkerställa en god kvalitet också fastställas.

…

(25) Gemensamma definitioner av vattenstatusen vad gäller kvalitet och – när detta är motiverat från miljöskyddssynpunkt – kvantitet bör fastställas. Miljömål bör ställas upp för att säkerställa att en god yt- och grundvattenstatus uppnås i hela gemenskapen och att försämring av vattnets status förhindras på gemenskapsnivå.

(26) Medlemsstaterna bör sträva efter att uppnå åtminstone god vattenstatus genom att fastställa och genomföra nödvändiga åtgärder inom integrerade åtgärdsprogram, med beaktande av befintliga gemenskapskrav. Där en god vattenstatus redan föreligger, bör denna upprätthållas. När det gäller grundvatten bör, utöver kraven avseende god vattenstatus, varje betydande och ihållande ökning av koncentrationen av förorenande ämnen identifieras och motverkas.

…

(32) Det kan finnas skäl att under vissa förutsättningar göra undantag från kravet att hindra ytterligare försämring eller att uppnå god status om detta inte är möjligt på grund av oförutsedda eller exceptionella omständigheter, särskilt översvämningar eller torka eller om det är av utomordentligt stor betydelse från allmän synpunkt, nya ändringar i en ytvattenförekomsts fysiska karakteristika eller nivåförändringar hos grundvattenförekomster, under förutsättning att alla genomförbara åtgärder har vidtagits för att lindra de negativa konsekvenserna för vattenförekomstens status.”

3 Artikel 4 i direktiv 2000/60, med rubriken ”Miljömål”, föreskriver följande i punkt 1 a:

”1. Vid genomförande av de åtgärdsprogram som anges i förvaltningsplanerna för avrinningsdistrikt skall medlemsstaterna

a) när det gäller ytvatten
   i) genomföra alla åtgärder som är nödvändiga för att förebygga en försämring av statusen i alla ytvattenförekomster, om inte annat följer av tillämpningen av punkterna 6 och 7 och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 8,
   ii) skydda, förbättra och återställa alla ytvattenförekomster om inte annat följer av tillämpningen av punkt iii när det gäller konstgjorda och kraftigt modifierade vattenförekomster i syfte att uppnå en god ytvattenstatus senast 15 år efter detta direktivs ikraftträdande i enlighet med bestämmelserna i bilaga V, om inte annat följer av tillämpningen av de förlängningar som beslutats i enlighet med punkt 4 och av tillämpningen av punkterna 5, 6 och 7 och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 8,
   iii) skydda och förbättra alla konstgjorda och kraftigt modifierade vattenförekomster i syfte att uppnå en god ekologisk potential och en god kemisk ytvattenstatus senast 15 år efter detta direktivs ikraftträdande i enlighet med bestämmelserna i bilaga V, om inte annat följer av tillämpningen av de förlängningar som beslutats i enlighet med punkt 4 och av tillämpningen av punkterna 5, 6 och 7 och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 8,
   iv) genomföra nödvändiga åtgärder i enlighet med artikel 16.1 och 16.8, i syfte att gradvis minska förorening från prioriterade ämnen och för att utsläpp och spill av prioriterade farliga ämnen skall upphöra eller stegvis elimineras,

utan att det påverkar de relevanta internationella avtal som avses i artikel 1 för de berörda parterna.”

4 Artikel 4.7 i direktiv 2000/60 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna gör sig inte skyldiga till överträdelse av detta direktiv i följande fall:

— om god grundvattenstatus, god ekologisk status eller, i förekommande fall, god ekologisk potential inte uppnås eller försämring av statusen hos en yt- eller grundvattenförekomst inte förebyggs, och detta är en följd av nya modifieringar i en ytvattenförekomsts fysiska karakteristika eller förändringar i nivån hos grundvattenförekomster, eller

— om en försämring från hög status till god status hos en ytvattenförekomst inte förebyggs och detta är en följd av nya hållbara mänskliga utvecklingsverksamheter,

och om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Alla genomförbara åtgärder vidtas för att mildra de negativa konsekvenserna för vattenförekomstens status.

b) Skälen för ändringarna anges särskilt och förklaras i den förvaltningsplan för avrinningsdistriktet som krävs enligt artikel 13 och målen ses över vart sjätte år.

c) Skälen för dessa modifieringar eller förändringar är ett allmänintresse av större vikt, och/eller fördelarna för miljön och samhället med att uppnå målen enligt punkt 1 uppväger inte fördelarna med de nya modifieringarna eller förändringarna för människors hälsa, för vidmakthållandet av människors säkerhet eller för en hållbar utveckling.

d) De nyttiga mål som dessa modifieringar eller förändringar av vattenförekomsten skall medföra kan, av tekniska skäl eller på grund av orimliga kostnader, inte uppnås på något annat sätt som skulle vara ett betydligt bättre alternativ för miljön.”

5 Artikel 13 i direktivet, med rubriken ”Förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt”, har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna skall se till att det för alla avrinningsdistrikt som i sin helhet finns på dess territorium utarbetas förvaltningsplaner för avrinningsdistrikten.

…

6. Förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt skall offentliggöras senast nio år efter tidpunkten för detta direktivs ikraftträdande.

7. Förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt skall ses över och uppdateras senast 15 år efter tidpunkten för detta direktivs ikraftträdande och vart sjätte år därefter.”

Österrikisk rätt

6 21a § i Wasserrechtsgesetz (vattenlagen), i dess lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för händelserna i målet (nedan kallad WRG), har följande lydelse:

”1) Om det efter beviljandet av tillstånd, bland annat med hänsyn till resultatet av kartläggningen (55d §), och, trots beaktande av de villkor och regler som anges i tillståndsbeslutet eller i andra bestämmelser, visar sig att allmänintresset (105 §) inte har beaktats tillräckligt, ska myndigheten, med förbehåll för vad som sägs i 52.2 § andra meningen och i enlighet med bästa tillgängliga teknik (12a §), uppställa andra eller ytterligare villkor som är nödvändiga för att säkerställa detta skydd, fastställa anpassningsmål, samt bifoga projektbeskrivning avseende anpassning. Vattensanvändningens slag och utsträckning ska, tillfälligt eller varaktigt, begränsas eller förbjudas.

2) Myndigheten ska fastställa en rimlig tidsfrist för att möjliggöra genomförandet av de i punkt 1 avsedda anpassningarna, planeringen av nödvändiga anpassningsåtgärder och presentation av dokument avseende det ifrågavarande projektet. Vad gäller det nödvändiga innehållet i dessa dokument ska 103 § tillämpas. Fristen ska förlängas om den person som underligger densamma bevisligen och utan egen förskyllan inte kan iaktta den. En förlängning av tidsfristen ska beviljas om begäran härom lämnats in i tid. Om tidsfristen löper ut utan resultat ska 27.4 § gälla i tillämpliga delar.

3) Myndigheten kan inte föreskriva några åtgärder i den mening som avses i punkt 1 om dessa åtgärder är oproportionerliga. I detta sammanhang gäller följande principer:

a) Kostnaderna för att genomföra dessa åtgärder ska inte vara oproportionerliga i förhållande till det eftersträvade resultatet, varvid hänsyn särskilt ska tas till dels typ, omfattning och farlighet av den inverkan som orsakas av vattenanvändningen, dels användningens varaktighet, ekonomi och tekniska beskaffenhet.

b) Vid överträdelse av befintliga rättigheter ska enbart den åtgärden väljas som är den minst ingripande i förhållande till det eftersträvade målet.

c) Olika ingrepp får föreskrivas efter varandra.

…

4) Om en beviljad saneringsplan (92 §) eller saneringsprogram (33d §) har antagits får de i punkt 1 avsedda åtgärderna inte vara mer ingripande än dessa.

5) Punkterna 1–4 ska i tillämpliga delar gälla också andra anläggningar och beviljanden enligt bestämmelserna i denna lag.”

Det administrativa förfarandet

7 I beslut av den 24 maj 2007 beviljade Landeshauptmann der Steiermark (guvernören i Steiermark, Österrike) tillstånd för att bygga ett vattenkraftverk i Schwarze Sulm, en flod i Österrike (nedan kallat 2007 års beslut).

8 Under oktober 2007 tillställde kommissionen Republiken Österrike en formell underrättelse där den gjorde gällande att projektet i 2007 års beslut (nedan kallat det omtvistade projektet) inte var förenligt med artikel 4.7 i direktiv 2000/60. Enligt kommissionen hade guvernören i Steiermark antagit nämnda beslut utan att först undersöka huruvida den försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm från ”hög” till ”god”, som 2007 års beslut skulle medföra, kunde motiveras av hänsyn till ett allmänintresse av större vikt, i den mening som avses i artikel 4.7 c i direktiv 2000/60.

9 I januari 2008 angav Republiken Österrike, som svar på denna formella underrättelse, att ett undantag från förbudet mot försämring, i artikel 4.7 i direktiv 2000/60, var motiverat av hänsyn till ett allmänintresse av större vikt, nämligen att använda fler förnybara energikällor, såsom vattenkraft.

10 Under år 2009 offentliggjorde Republiken Österrike, i enlighet med artikel 13.1 i direktiv 2000/60, en förvaltningsplan för avrinningsdistrikt för det avrinningsområde som berördes av det omtvistade projektet (nedan kallad 2009 års plan). Enligt denna plan, som antagits efter samråd med allmänheten i vedertagen ordning, i enlighet med artikel 14 i direktiv 2000/60, var ytvattenstatusen i denna flod ”hög”.

11 Under januari 2010 avskrev kommissionen fördragsbrottsförfarandet efter att den av Republiken Österrike underrättats om att 2007 års beslut hade upphävts av Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (förbundsministeriet för jordbruk, skogsbruk, miljö och vattenverksamhet, Österrike), efter att talan väckts av wasserwirtschaftliches Planungsorgan (organ för planering av vattenförvaltningen, Österrike).

12 I mars 2012 slog Verfassungsgerichtshof (Österrikes författningsdomstol) fast att organet för planering av vattenförvaltningen inte hade talerätt i enlighet med grundlagen. Följaktligen fann Republiken Österrike att ministerbeslutet att upphäva 2007 års beslut var ogiltigt, att detta senare beslut åter var giltigt, och att det inte längre kunde angripas vid nationell domstol.

13 I november 2012 deklarerade Republiken Österrike sin avsikt att göra en ny prövning, i den mening som avses i 21a § WRG, av 2007 års beslut, och att i samband med detta göra en utvärdering av den av det omtvistade projektet berörda ytvattenstatusen i syfte att anpassa det ursprungliga tillståndet till teknisk standard, och angav samtidigt att de första resultaten av denna utvärdering inte skulle kunna väntas förrän i början av år 2014.

14 På kommissionens begäran förklarade Republiken Österrike, i december 2012, att byggnationen av vattenkraftverket, trots den nya prövningen, kunde påbörjas inom kort med stöd av tillståndet i 2007 års beslut.

15 Den 26 april 2013 tillställde kommissionen Republiken Österrike en formell underrättelse där den gjorde gällande att denna stat dels misstolkat artikel 4.1 i direktiv 2000/60, dels tillämpat undantaget från förbudet mot försämring i artikel 4.7 i direktivet på ett felaktigt sätt vad gäller projektet ”elverket i Schwarze Sulm – del A av byggnadsarbetena”.

16 Den 15 juli 2013 svarade Republiken Österrike kommissionen att den nya prövningen fortfarande pågick och att resultaten av denna kunde väntas i början av september 2013. Österrike förklarade också att landet inom ramen för den nya prövningen skulle beakta ”de nationella riktlinjerna för bedömning av en hållbar användning av vattenkraft”.

17 I sitt kompletterande yttrande av den 19 november 2013 förklarade Republiken Österrike för kommissionen att guvernören i Steiermark, den 4 september 2013, hade antagit ett beslut som bekräftade 2007 års beslut (nedan kallat 2013 års beslut).

18 Av de handlingar som lämnats in till domstolen framgår emellertid att guvernören i Steiermark, vid antagandet av 2013 års beslut, utgått från att ytvattenstatusen i Schwarze Sulm, redan före genomförandet av det omtvistade projektet, borde ha klassificerats som ”god” i stället för ”hög”, och att projektet därför kunde genomföras utan undantag från förbudet mot försämring, i den mening som avses i artikel 4.7 i direktiv 2000/60.

19 Den 9 oktober 2013 överklagade förbundsministeriet för jordbruk, skogsbruk, miljö och vattenverksamhet till Verwaltungsgerichtshof (förvaltningsdomstol, Österrike) med yrkande om upphävande av 2013 års beslut. Eftersom detta överklagande, som fortfarande är föremål för prövning vid tidpunkten för meddelandet av förevarande dom, inte har suspensiv verkan, har byggherren för det omtvistade projektet kunnat fortsätta vattenkraftverksbygget.

20 Den 21 november 2013 riktade kommissionen ett motiverat yttrande till Republiken Österrike där kommissionen vidhöll sin kritik. Den 21 januari 2014 svarade denna medlemsstat att landet betraktade 2007 års beslut som förenligt med artikel 4.1 i direktiv 2000/60.

21 Kommissionen fann att Republiken Österrikes förklaringar inte var tillfredsställande och beslutade därför att väcka förevarande talan.

Begäran om återupptagande av det muntliga förfarandet samt begäran om att få åberopa ny bevisning

22 Efter det att generaladvokaten föredragit sitt förslag till avgörande begärde kommissionen, den 30 november 2015, dels att den muntliga delen av förfarandet skulle återupptas, i enlighet med artikel 83 i domstolens rättegångsregler, dels att kommissionen skulle få åberopa nya bevis, i enlighet med artikel 128.2 i samma regler. Kommissionen lämnade till domstolen dessutom in projektet ”Nationell plan över vattenförvaltning för år 2015”, som förbundsministeriet för jordbruk, skogsbruk, miljö och vattenverksamhet publicerat den 21 januari 2015.

23 Domstolen konstaterar inledningsvis att det varken i stadgan för Europeiska unionens domstol eller i dess rättegångsregler föreskrivs någon möjlighet för parterna att inkomma med yttranden över generaladvokatens förslag till avgörande (beslut av den 4 februari 2000 i mål C-17/98, Emesa Sugar, EU:C:2000:69, punkt 2, och dom av den 6 september 2012 i mål C-262/10, Döhler Neuenkirchen, EU:C:2012:559, punkt 29).

24 Vad vidare gäller återupptagandet av det muntliga förfarandet, erinrar domstolen om att den enligt artikel 83 i rättegångsreglerna kan förordna om att det muntliga förfarandet ska återupptas *ex officio*, på förslag av generaladvokaten eller på parternas begäran, om domstolen anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet eller om målet ska avgöras på grundval av ett argument som inte har avhandlats mellan parterna (se dom av den 3 mars 2009 i mål C-205/06, kommissionen/Österrike, EU:C:2009:118, punkt 3, och dom av den 6 september 2012 i mål C-262/10, Döhler Neuenkirchen, EU:C:2012:559, punkt 30).

25 Vad slutligen gäller möjligheten att ge in bevis efter det att det skriftliga förfarandet har avslutats, i enlighet med artikel 128.2 i domstolens rättegångsregler, föreskriver denna bestämmelse att den part som önskar ge in sådana bevis ska ange skälen till att detta inte gjorts tidigare och att ordföranden, på förslag av referenten samt efter att ha hört generaladvokaten, får fastställa en frist inom vilken den andra parten ska yttra sig över bevisen.

26 Eftersom domstolen i föreliggande fall anser att den har tillräcklig kännedom om omständigheterna för att avgöra målet och eftersom det inte är nödvändigt att avgöra målet på grundval av argument eller ny bevisning som inte har avhandlats mellan parterna, ska kommissionens begäran avslås.

Prövning av talan

Parternas argument

27 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Österrike åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 4.1 och 4.7 i direktiv 2000/60 genom att bevilja tillstånd till byggnationen av ett vattenkraftverk i Schwarze Sulm.

28 Kommissionen anser nämligen att 2007 års beslut innebär ett åsidosättande av skyldigheten i artikel 4.1 a i) i direktiv 2000/60, för medlemsstaterna att genomföra alla åtgärder som är nödvändiga för att förebygga en försämring av statusen i alla ytvattenförekomster.

29 I detta avseende har kommissionen anfört att denna skyldighet gällde guvernören i Steiermark vid den tidpunkt då vederbörande antog detta beslut, trots att det enligt artikel 13.6 i direktiv 2000/60 inte var nödvändigt att offentliggöra förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt förrän från och med den 22 december 2009.

30 Kommissionen har till stöd för sitt påstående gjort gällande att medlemsstaterna, med hänsyn till artikel 4.3 FEU och artikel 288 FEUF, mellan den 22 december 2000 (den dag då direktiv 2000/60 trädde i kraft) och den 22 december 2009 (den dag då fristen i artikel 13.6 i detta direktiv löpte ut för att offentliggöra förvaltningsplaner) ska avhålla sig från att vidta åtgärder som allvarligt äventyrar det resultat som föreskrivs i artikel 4 i direktivet. Bestämmelserna i denna artikel borde alltså ha iakttagits redan under nämnda period.

31 Enligt kommissionen kan det omtvistade projektet emellertid medföra en försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm i strid med förbudet mot försämring i artikel 4.1 i direktiv 2000/60. Trots att statusen hos vattenförekomsten i denna flod i 2007 års beslut bedömts som ”hög”, skulle nämnda projekt nämligen innebära att statusen sjönk till enbart ”god” och således innebära en försämring. I detta avseende anser kommissionen att man i samband med fastställandet av huruvida en sådan försämring föreligger inte ska ta hänsyn till att guvernören i Steiermark genom 2013 års beslut slutligen bedömt vattenstatusen som ”god”, eftersom sistnämnda beslut inte antagits i enlighet med de förfarandekrav som anges i artiklarna 13 och 14 i detta direktiv. Följaktligen kan det inte anses att det omtvistade projektet, trots denna nedgradering av vattenstatusen genom sistnämnda beslut, inte innebär en försämring av vattenstatusen.

32 Under dessa förhållanden anser kommissionen att 2007 års beslut, genom vilket det omtvistade projektet godkändes, enbart kunde anses lagligt om beslutet uppfyllde villkoren i artikel 4.7 i direktiv 2000/60 för att tillåta ett undantag från förbudet mot försämring. Kommissionen har gjort gällande att Republiken Österrike varken har undersökt på ett ändamålsenligt sätt om detta undantag lagligen kunde tillämpas, eller i vart fall inte angett tillräckliga skäl för att motivera ett sådant undantag.

33 Kommissionen har i detta avseende påpekat att Republiken Österrike borde ha beaktat att kapaciteten hos det vattenkraftverk som avses i 2007 års beslut var ”försumbar” i jämförelse med den regionala och nationella vattenkraftproduktionen. Nämnda medlemsstat har i strid med kraven i artikel 4.7 i direktiv 2000/60 nämligen varken undersökt eventuella alternativa områden eller ens övervägt andra förnybara energikällor. Den försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm som det omtvistade projektet innebär kan följaktligen inte motiveras på grundval av ovannämnda bestämmelse.

34 Republiken Österrike anser att förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning, dels eftersom den inte är tillräcklig klar och precis, bland annat vad gäller anmärkningen avseende det påstådda åsidosättandet av de skyldigheter som föreskrivs i artikel 4.3 FEU, jämförd med artikel 288 FEUF, dels eftersom kommissionen enbart har behörighet att kontrollera om de nationella myndigheterna har genomfört de processuella kraven i direktiv 2000/60 på rätt sätt. Således har kommissionen inte rätt att kontrollera myndigheternas bedömning av huruvida ett särskilt projekt är välgrundat eller deras intresseavvägning enligt artikel 4.7 i detta direktiv.

35 Alternativt har Republiken Österrike i sak medgett att landet från år 2007 inte fick anta allmänna eller särskilda åtgärder som allvarligt kunde äventyra genomförandet av de mål som uppställs i direktiv 2000/60.

36 Republiken Österrike har emellertid gjort gällande att landet genom 2007 års beslut lagligen kunde tillåta ett vattenkraftverksprojekt utan att åsidosätta nämnda mål, även om detta projekt skulle innebära en försämring av ytvattenstatusen, så länge som villkoren i artikel 4.7 i detta direktiv beaktades.

37 Republiken Österrike har i detta avseende påpekat att 2007 års beslut antagits efter utgången av ett förfarande under vilket det gjordes en analys och en rättslig bedömning av ett samlat ställningstagande avseende frågan om det fanns ett allmänintresse av större vikt kopplat till det omtvistade projektet. Därvid beaktade man konkret målsättningarna i direktiv 2000/60 och projektets effekter på de regionala och lokala särdragen. I detta avseende har Republiken Österrike gjort gällande att landet beaktat en studie från Institut für Elektrizitätswirtschaft und Energieinnovation (Institutet för elförvaltning och energiinnovation, Österrike) (nedan kallat Institutet) vid Technische Universität Graz (tekniska universitetet i Graz, Österrike) som tog upp målsättningen och fördelarna med det omtvistade projektet liksom dess inverkan på miljön.

38 Republiken Österrike har gjort gällande att den behöriga myndigheten, tvärtemot vad kommissionen har anfört, inte grundat sig på principen att vattenkraftproduktion alltid svarar mot ett allmänintresse av större vikt och utgör ett allmänt undantag från målen i direktiv 2000/60. Denna myndighet gjorde i stället en samlad bedömning av den konkreta regionala betydelsen och den lokala påverkan som byggnationen av ett vattenkraftverk har på Schwarze Sulm.

39 Slutligen har Republiken Österrike anfört att guvernören i Steiermark, vid antagandet av 2007 års beslut, hade ett utrymme för eget skön när vederbörande företog intresseavvägningen enligt bestämmelserna i direktiv 2000/60. Beviljandet av ett vattenkraftverksprojekt innebär nämligen ett komplext beslut med inslag av prognoser.

Domstolens bedömning

Upptagande till sakprövning

40 Republiken Österrike anser för det första att förevarande talan inte är tillräckligt klar och precis i den mening som avses i artikel 120 c i domstolens rättegångsregler, bland annat vad gäller anmärkningen avseende det påstådda åsidosättandet av skyldigheterna i artikel 4.3 FEU, jämförd med artikel 288

FEUF. För det andra ska talan inte tas upp till sakprövning eftersom kommissionen inte är behörig att avgöra vare sig huruvida ett särskilt projekt är välgrundat eller huruvida de nationella behöriga myndigheterna har gjort en korrekt intresseavvägning.

41 Dessa båda invändningar om rättegångshinder ska inte godtas.

42 Vad gäller den första invändningen om rättegångshinder framgår det tydligt av kommissionens ansökan att kommissionen anklagat Republiken Österrike för att – mellan den 22 december 2000 (den dag då direktiv 2000/60 trädde i kraft) och den 22 december 2009 (den dag då fristen i artikel 13.6 i detta direktiv löpte ut för att offentliggöra förvaltningsplaner) – inte ha avhållit sig från att vidta åtgärder som allvarligt äventyrar det resultat som föreskrivs i artikel 4 i det direktivet. I likhet med vad generaladvokaten har anfört i punkt 30 i sitt förslag till avgörande hänvisar kommissionen, i punkterna 25 och 26 i sin ansökan, uttryckligen till domen av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl. (C-43/10, EU:C:2012:560), som gällde floden Achéloos. I denna dom slog domstolen fast att medlemsstaterna, redan innan denna bestämmelse blev tillämplig, var skyldiga att avhålla sig, enligt artikel 4.3 FEU jämförd med artikel 288 FEUF, från att allvarligt äventyra syftet med nämnda bestämmelse.

43 Vad gäller den andra invändningen om rättegångshinder understryker domstolen, i likhet med vad generaladvokaten anfört i punkt 32 i sitt förslag till avgörande, följande. Frågan om i vilken utsträckning bestämmelserna i direktiv 2000/60 lämnar de nationella behöriga myndigheterna ett utrymme för eget skön vid intresseavvägningen, jämte frågan om detta utrymme har överträtts, är inte relevanta för bedömningen av huruvida talan kan tas upp till sakprövning, utan för bedömningen av huruvida talan ska bifallas eller ej.

44 Talan kan därför tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

45 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Österrike, genom 2007 års beslut, har godkänt det omtvistade projektet trots att det, enligt nämnda beslut, innebär en försämring av statusen hos ytvattenförekomsten i Schwarze Sulm från ”hög” till ”god”, vilket strider mot artikel 4.1 i direktiv 2000/60, och trots att det inte omfattas av undantaget från förbudet mot försämring i artikel 4.7 c i samma direktiv.

46 Domstolen konstaterar – i likhet med vad som framförts i punkt 18 ovan – att klassificeringen av vattenstatusen i Schwarze Sulm före genomförandet av det omtvistade projektet, såsom denna status framgår av 2007 års beslut, blev föremål för en översyn i 2013 års beslut. Genom sistnämnda beslut nedgraderade guvernören i Steiermark statusen från ”hög” till ”god”, vilket innebar att det omtvistade projektet, mot bakgrund av sistnämnda beslut, inte längre medförde någon försämring av vattenstatusen från ”hög” till ”god”.

47 2013 års beslut är emellertid inte föremål för prövning i detta mål. Kommissionen anser visserligen att man i förevarande fall inte ska beakta vare sig sistnämnda beslut eller den därigenom utförda nedgraderingen av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm för att avgöra huruvida det omtvistade projektet innebär en försämring av denna status. Kommissionen har inom ramen för detta mål inte bestritt bedömningen att detta beslut är välgrundat eller tagit upp beslutet i yrkandena i ansökan. Vidare har Republiken Österrike inte heller hänvisat till 2013 års beslut vid domstolen för att bestrida en sådan försämring och således för att göra gällande att landet, genom nämnda beslut, före utgången av tidsfristen i det motiverade yttrandet, har undanröjt det påstådda fördragsbrottet. Republiken Österrike har alltså inte bestritt att det i förevarande mål finns anledning att beakta vattenstatusen i

Schwarze Sulm såsom denna bedömts i 2007 års beslut, utan anser snarare att detta projekt inte strider mot artikel 4 i direktiv 2000/60 i den mån som den försämring av vattenstatusen som projektet innebär är motiverad med avseende på artikel 4.7 i detta direktiv.

48 Under dessa omständigheter saknas anledning att i förevarande mål beakta 2013 års beslut. Således är det tillräckligt att enbart beakta den klassificering av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm som gjorts i 2007 års beslut.

49 För att bedöma huruvida 2007 års beslut är förenligt med bestämmelserna i direktiv 2000/60, erinrar domstolen om att skyldigheterna enligt artikel 4 i detta direktiv i sig har varit tillämpliga först sedan den 22 december 2009, det vill säga den tidpunkt när den frist som fastställts för medlemsstaterna att offentliggöra förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt enligt artikel 13.6 i direktivet löpte ut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl., C-43/10, EU:C:2012:560, punkterna 51–56).

50 Medlemsstaterna ska emellertid, enligt domstolens fasta praxis, under ett direktivs införlivandefrist avhålla sig från att vidta åtgärder som allvarligt äventyrar det resultat som föreskrivs i direktivet. En sådan skyldighet gäller för alla nationella myndigheter och ska förstås så, att den avser alla åtgärder, allmänna eller särskilda, som kan leda till en sådan negativ verkan (dom av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl., C-43/10, EU:C:2012:560, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

51 Även om det omtvistade projektet, vid tidpunkten för antagandet av 2007 års beslut, inte omfattades av artikel 4 i direktiv 2000/60, var Republiken Österrike således ändå skyldig, även före utgången av den tidsfrist som fastställts för medlemsstaterna att offentliggöra förvaltningsplaner för avrinningsdistrikt enligt artikel 13.6 i detta direktiv, att avhålla sig från att vidta åtgärder som allvarligt äventyrar det resultat som föreskrivs i nämnda artikel 4 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl., C-43/10, EU:C:2012:560, punkt 60).

52 I förevarande mål ska domstolen alltså bedöma huruvida det omtvistade projektet kan medföra en försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm, och, för det fall denna fråga besvaras jakande, huruvida en sådan försämring kan omfattas av det undantag från förbudet mot försämring, som anges i artikel 4.7 i direktiv 2000/60.

– Försämringen av Schwarze Sulm

53 Skäl 25 i direktiv 2000/60 anger att miljömål bör ställas upp för att säkerställa att en god yt- och grundvattenstatus uppnås i hela Europeiska unionen och att försämring av vattnets status förhindras på unionsnivå. Det framgår dessutom av lydelsen i artikel 4.1 a i) i direktivet, enligt vilken medlemsstaterna ska ”genomföra alla åtgärder som är nödvändiga för att förebygga en försämring av statusen i alla ytvattenförekomster”, att det åligger medlemsstaterna att vidta sådana åtgärder. I detta avseende ska ett tillstånd till ett enskilt projekt, såsom det som avses i 2007 års beslut, anses vara ett sådant genomförande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkterna 31, 32 och 35).

54 Domstolen har fastslagit att artikel 4.1 a i direktiv 2000/60 inte endast, såsom en programförklaring, anger mål för förvaltningsplaneringen, utan också har en tvingande verkan så snart den berörda vattenförekomstens ekologiska status har fastställts, i varje steg i det förfarande som föreskrivs i detta direktiv (dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 43).

55 I detta avseende ger undantagen i artikel 4.7 i detta direktiv stöd för en tolkning som ger vid handen att säkerställandet av att vattenstatusen inte försämras är tvingande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 44).

56 Strukturen hos de kategorier av undantag som föreskrivs i denna bestämmelse visar att artikel 4 i direktivet inte enbart innehåller principiella skyldigheter, utan även avser enskilda projekt. Skälen för undantag är bland annat tillämpliga när målen i nämnda artikel 4 inte uppnås till följd av antingen nya modifieringar i en ytvattenförekomsts fysiska karakteristika och detta leder till en negativ påverkan, eller ny verksamhet rörande hållbar mänsklig utveckling. Detta kan inträffa till följd av nya tillstånd till projekt. Det är nämligen omöjligt att åtskilja ett projekt och genomförandet av förvaltningsplaner (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 47).

57 Följaktligen omfattas dessa särskilda projekt av den skyldighet att förebygga en försämring av statusen i vattenförekomster som anges i artikel 4 i direktiv 2000/60.

58 Denna status fastställs enligt ekologiska kvalitetskvoter som delas upp för varje ytvattenkategori i fem klasser genom ett gränsvärde för de biologiska kvalitetsfaktorerna som anger gränsen mellan dessa olika klasser, närmare bestämt ”hög”, ”god”, ”måttlig”, ”otillfredsställande” eller ”dålig”) (dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 57).

59 En försämring av statusen i en ytvattenförekomst, i den mening som avses i artikel 4.1 a i) i direktiv 2000/60, ska anses föreligga så snart statusen hos minst en av kvalitetsfaktorerna enligt bilaga V till direktivet blir försämrad med en klass, även om denna försämring inte leder till en försämring av klassificeringen av ytvattenförekomsten som helhet. Om den aktuella kvalitetsfaktorn enligt nämnda bilaga däremot redan befinner sig i den lägsta klassen, ska varje försämring av denna kvalitetsfaktor anses innebära en försämring av statusen i en ytvattenförekomst (dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 69).

60 Det framgår av utredningen att de arbeten som är nödvändiga för bygget av det i det omtvistade projektet avsedda vattenkraftverket påverkar Schwarze Sulms lopp under en sträcka av 8 km. För att bedöma den ekologiska statusen i nämnda flod, i den mening som avses i direktiv 2000/60, upprättade Institut für Bodenkultur Wien (institutet för agronomi i Wien, Österrike), under år 2006, en rapport där man drog slutsatsen att statusen i ytvattenförekomsterna i denna flod var ”hög” och att byggprojektet inte borde genomföras på grund av att det skulle leda till en försämring av statusen. Klassificeringen av statusen i ytvattenförekomsten i Schwarze Sulm som ”hög” grundades på det slutliga resultatet av planeringar som pågått under en viss bestämd period och som, i enlighet med artikel 13 i direktiv 2000/60, ledde till att man tog fram 2009 års plan.

61 I sitt svar på den första formella underrättelsen bestred Republiken Österrike inte att genomförandet av det omtvistade projektet medförde en försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm. Däremot hänvisade Österrike till undantaget från förbudet mot försämring, i artikel 4.7 c i direktiv 2000/60, och gjorde gällande att det fanns ett allmänintresse av större vikt att i större utsträckning använda förnybara energikällor, såsom vattenkraft.

62 I likhet med vad Republiken Österrike angett i punkt 20 i sitt svaromål hade guvernören i Steiermark själv, på sidan 192 och följande sidor i 2007 års beslut, bland annat medgett att projektet medförde en ”åtminstone delvis försämring av ytvattnet”, att ”upprätthållandet av vattenstatusen ’hög’ inom sektorn OK 8026600” var av allmänintresse och att ”ett av statusförhållandena som avses i 30a § vattenlagen, i den ’högre’ vattenförekomsten OK 8026600 inom en sektor av cirka 8 km, berördes av en försämring med en nivå, från ’hög’ till ’god’”.

63 Under dessa förhållanden kan det omtvistade projektet medföra en försämring av ytvattenstatusen i Schwarze Sulm, såsom denna bedömts i 2007 års beslut.

– Undantaget från förbudet mot försämring, enligt artikel 4.7 i direktiv 2000/60

64 Domstolen erinrar om att all försämring av en ytvattenförekomst ska undvikas, med mindre att undantag kan beviljas. Skyldigheten att förebygga en sådan försämring är alltså bindande i varje skede av genomförandet av direktiv 2000/60, och den är tillämplig på varje typ av och varje status hos en ytvattenförekomst för vilken en förvaltningsplan antagits. Den berörda medlemsstaten är följaktligen skyldig att inte lämna tillstånd till ett projekt när detta är ägnat att försämra den aktuella vattenförekomstens status eller äventyra uppnåendet av en god status för ytvattenförekomster, såvida projektet inte omfattas av ett undantag enligt artikel 4.7 i detta direktiv (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 50).

65 Domstolen har slagit fast att ett projekt som kan leda till sådana negativa verkningar för en vattenförekomst som anges i artikel 4.7 i direktivet kan tillåtas, åtminstone om villkoren i artikel 4.7 a–d i nämnda direktiv är uppfyllda (dom av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl., C-43/10, EU:C:2012:560, punkterna 67 och 69).

66 I syfte att avgöra huruvida 2007 års beslut antagits med hänsyn till kraven i artikel 4.7 i direktiv 2000/60, ska domstolen bedöma, för det första, om alla genomförbara åtgärder har vidtagits för att mildra de negativa konsekvenserna av det omtvistade projektet på statusen i den berörda vattenförekomsten, för det andra, om skälen som ligger till grund för nämnda projekt uttryckligen angetts och motiverats, för det tredje, om projektet svarar mot ett allmänintresse av större vikt och/eller om projektets fördelar för miljön och samhället, knutna till uppnåendet av målen enligt artikel 4.1 i direktivet, är mindre än dess fördelar för människors hälsa, för vidmakthållandet av människors säkerhet eller för en hållbar utveckling som skulle bli resultatet av att projektet genomfördes, och, för det fjärde, om de nyttiga mål som eftersträvas med projektet inte, av tekniska skäl eller på grund av orimliga kostnader, kan uppnås på något annat sätt som skulle vara ett betydligt bättre alternativ för miljön (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 september 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias m.fl., C-43/10, EU:C:2012:560, punkt 67).

67 Som argument för att det omtvistade projektet uppfyller kraven i artikel 4.7 i direktiv 2000/60 har Republiken Österrike gjort gällande att byggandet av ett vattenkraftverk i Schwarze Sulm har som mål att utveckla förnybara energikällor. Kommissionen anser emellertid att Republiken Österrike, genom att ange ett sådant argument, enbart har anfört att produktionen av förnybar energi generellt sett svarar mot ett allmänintresse av större vikt, utan att därvid ange huruvida det omtvistade projektet borde omfattas av undantaget från principen om förbud mot försämring.

68 I detta avseende konstaterar domstolen inledningsvis att det andra kravet som redovisas i punkt 66 ovan är klart uppfyllt i förevarande fall, tvärtemot vad kommissionen har anfört. I 2007 års beslut anges nämligen en detaljerad lista över skäl till det omtvistade projektet, projektets konsekvenser för miljön och projektets påstådda fördelar.

69 Det ska vidare understrykas att byggnationen av ett sådant vattenkraftverk som det som avses i det omtvistade projektet faktiskt kan omfattas av ett allmänintresse av större vikt.

70 I detta avseende ska medlemsstaterna anses ha getts ett visst utrymme för eget skön när de ska avgöra om ett särskilt projekt omfattas av ett sådant intresse. I direktiv 2000/60, som antagits med stöd av artikel 175.1 EG (nu artikel 192.1 FEUF), fastställs nämligen gemensamma principer och en allmän handlingsram för vattenskydd, och däri säkerställs samordning, integration och, på längre sikt, utveckling av allmänna principer samt strukturer som möjliggör ett skydd och en ekologiskt hållbar

vattenanvändning inom unionen. Dessa principer och denna ram ska senare utvecklas av medlemsstaterna genom vidtagandet av specifika åtgärder. Direktivet syftar alltså inte till någon fullständig harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning på vattenområdet (dom av den 30 november 2006, kommissionen/Luxemburg, C-32/05, EU:C:2006:749, punkt 41, dom av den 11 september 2014, kommissionen/Tyskland, C-525/12, EU:C:2014:2202, punkt 50, och dom av den 1 juli 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punkt 34).

71 Inom ramen för detta bedömningsutrymme har Republiken Österrike haft fog för att anse att det omtvistade projektet, som avser att främja produktionen av förnybar energi genom vattenkraft, omfattas av ett allmänintresse av större vikt.

72 I artikel 194.1 FEUF anges nämligen att inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion och med hänsyn till kravet på att skydda och förbättra miljön, ska målet för unionens politik på energiområdet vara att i en anda av solidaritet mellan medlemsstaterna garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen i unionen, främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor och främja sammankopplade energinät (dom av den 6 september 2012, parlamentet/rådet, C-490/10, EU:C:2012:525, punkt 65).

73 Främjande av el producerad från förnybara energikällor utgör dessutom en viktig prioritering för unionen, bland annat eftersom användningen av förnybara energikällor bidrar till miljöskydd och hållbar utveckling och kan bidra till att trygga och diversifiera energiförsörjningen samt göra det möjligt att snabbare uppfylla målen i Kyotoprotokollet till Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (dom av den 26 september 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, punkt 56).

74 Domstolen påpekar slutligen att de nationella myndigheterna i förevarande fall gjort en avvägning mellan det omtvistade projektets förväntade fördelar och den försämring av statusen för ytvattenförekomsten i Schwarze Sulm som projektet medför. Mot bakgrund av denna avvägning har dessa myndigheter kunnat anse att projektet utgör grund för ett främjande av en hållbar utveckling, att alla genomförbara åtgärder har vidtagits för att mildra de negativa konsekvenserna för vattenförekomstens status, och att de mål som eftersträvas med projektet inte, av tekniska skäl eller på grund av orimliga kostnader, kunde uppnås på något annat sätt som skulle vara ett betydligt bättre alternativ för miljön.

75 Såsom redovisats i punkt 37 ovan, framgår det av utredningen i målet att guvernören i Steiermark, vid antagandet av 2007 års beslut, utgått från en studie från Institutet, vilken getts in av de som ansökt om tillstånd för att bygga vattenkraftverket.

76 Enligt denna studie ankommer det visserligen på behörig myndighet att göra en avvägning mellan de berörda intressena, och i synnerhet mellan det omtvistade projektets förväntade fördelar och dess inverkan på ytvattenstatusen i Schwarze Sulm.

77 Efter att ha erinrat om att nämnda studie ”på ett klart och övertygande sätt [visar] att vattenkraft generellt sett, och [det omtvistade projektet] i synnerhet, omfattas av ett allmänintresse av större vikt och är av stor betydelse för den hållbara utvecklingen (i regionen)”, påpekade guvernören i Steiermark emellertid dels att författarna till denna studie ”i detalj [hade presenterat] en bra energibalans för projektet, på grund av den stora höjden av vattenfallet på en relativt kort sträcka, och goda ekonomiska aspekter för den lokala ekonomin”, dels att ”projektets positiva inverkan på minskningen av takten för den globala uppvärmningen, genom att byta ut en koldioxidutsläppande fossilbaserad elproduktion, [presenterats] på ett övertygande sätt”, dels att studien ”också [klarlade] att [projektets] nyttiga mål inte [kunde] uppnås på något annat sätt som skulle vara ett bättre alternativ för miljön”. Det följer också av handlingarna i målet att man förutsett genomförbara åtgärder för att mildra de negativa konsekvenserna av det omtvistade projektet på statusen för den berörda vattenförekomsten, och särskilt för att begränsa de hinder som projektet innebär för fiskars vandring genom anläggningar som ska underlätta denna vandring.

78 I 2007 års beslut drogs alltså följande slutsats mot bakgrund av ovannämnda studie:

”De regionala och transregionala fördelarna med [det omtvistade projektet] på miljön, klimatet och ekonomin, vilka redovisats på ett övertygande sätt i en rapport, ska ställas mot projektets negativa effekt (vilken snarare är relativt liten i förhållande till andra möjliga negativa effekter) på statusen enligt 30a § [WRG]. Med hänsyn till att man genom projektet i stor utsträckning kan erbjuda en utsläppsfri energi, anser den beslutande myndigheten att projektet omfattas av ett allmänintresse av större vikt för utvecklingen av hållbar energi.

Efter en avvägning av omständigheterna i ärendet har myndigheten kommit till slutsatsen att allmänintresset av att bygga vattenkraftverket i Schwarze Sulm klart överväger den konstaterade inverkan på de miljömål som redovisas i 30 § och följande paragrafer liksom i 104 och 104a §§ [WRG].”

79 Vidare innehöll 2009 års plan, i enlighet med artikel 4.7 b i direktiv 2000/60, en analys av det omtvistade projektets förväntade fördelar, närmare bestämt en vattenkraftproduktion på 2 promille av den regionala produktionen och 0,4 promille av den nationella produktionen.

80 Tvärtemot vad kommissionen har gjort gällande har guvernören i Steiermark således bedömt det omtvistade projektet i dess helhet, inklusive dess direkta och indirekta inverkan på målen i direktiv 2000/60, och vägt projektets fördelar mot dess negativa inverkan på ytvattenstatusen i Schwarze Sulm. I samband med denna bedömning beaktade guvernören bland annat den omständigheten att denna flod har ett mycket stort ekologiskt värde men fann ändå, med hänsyn till projektets olika förväntade fördelar, att allmänintresset av dessa fördelar vägde tyngre än den negativa inverkan på det i direktivet angivna målet att inte försämra vattenstatusen. Guvernören begränsade sig således inte till att bara abstrakt åberopa det allmänintresse av större vikt som produktionen av förnybar energi har, utan guvernören utgick från en detaljerad och särskilt vetenskaplig analys av detta projekt. Denna låg till grund för guvernörens slutsats att villkoren för ett undantag från förbudet mot att försämra vattenstatusen var uppfyllda.

81 Av det ovanstående följer att guvernören i Steiermark – som uttalat sig på grundval av en studie från Institutet som kunde förse denne med relevanta uppgifter om det omtvistade projektets konsekvenser – har beaktat samtliga villkor i artikel 4.7 i direktiv 2000/60 och därför har haft fog för att anse att dessa villkor har uppfyllts.

82 Kommissionen har i sak bestritt den bedömning som gjorts av guvernören i Steiermark. Kommissionen har bland annat gjort gällande att vattenkraft enbart är en av flera förnybara energikällor och att den energi som produceras i det berörda vattenkraftverket enbart har en marginell inverkan på energiförsörjningen på såväl regional som nationell nivå. Kommissionen har emellertid inte kunnat bevisa det påstådda fördragsbrottet, eftersom den dels inte anfört några specifika anmärkningar som till exempel visar på vilket sätt den i punkt 75 ovan nämnda studien, vars slutsatser inkorporerats i 2007 års beslut, skulle vara ofullständig eller felaktig på grund av en otillräcklig analys av projektets ekologiska inverkan på ytvattenstatusen i Schwarze Sulm, eller på grund av brister i tillförlitligheten i utsikterna för vattenkraftproduktionen, dels inte gjort någon jämförelse mot bakgrund av vilken det skulle gå att fastställa att den planerade vattenkraftproduktionen var för liten i förhållande till storleken på det omtvistade projektet.

83 Av det ovan anförda följer att kommissionens talan ska ogillas.

Rättegångskostnader

84 Enligt artikel 138.i i domstolens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Republiken Österrike har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Republiken Österrikes yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Talan ogillas.

2) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter